treball
PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS. UNIU-VOS!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya
Núm. 398 Barcelona, 1 d'octubre del 1.974 Preu : 8 ptes.

Editorial

El metall en lluita

Ja assenyalàvem als números anteriors de TREBALL el desenvolupament de les accions obreres, el qual ens permetia afirmar que estàvem ja a la "tardor calenta" tan temuda per la dictadura. Accions a Catalunya i accions a nombrosos indrets de tot Espanya: Madrid (TUDOR, AUTOBUSOS de LEGANÉS, NOGUERA HERMANOS...), País Basc (GENERAL ELECTRICA...), Valladolid (RENAULT)... De les múltiples accions a Catalunya, endemés de les del METALL a les quals ens referirem després, destaca el procés de mobilització al TÈXTIL, amb la important assemblea de 300 càrrecs sindicals que va aprovar una plataforma de lluita per a tot el ram, la tensa situació a la CONSTRUCCIÓ, l'inici de la discussió de la plataforma reivindicativa a la BANCA, la lluita contra el laude a la FUSTA, els ensenyants...

Aquesta situació de lluita que es generalitza ha provocat una justa preocupació en diversos sectors de l'avantguarda i entre els treballadors en general: l'aparent manca de coordinació d'aquest procés de lluita. Sense pretendre ara examinar a fons aquesta qüestió ens sembla necessari fer algunes consideracions.

En el desenvolupament de les lluites

(passa a pàg. 2)

Resposta a la provocació

Santiago Carrillo diu:

Les declaracions del Comissari General de la Brigada Social -la PIDE espanyola- José Sainz González, només es poden considerar com una provocació policíaca i feixista contra el Partit Comunista d'Espanya.

L'atemptat de la cafeteria "Rolando" és una acció feixista típica, semblant als crims d'"Ordine Nero" a Itàlia, tant pel caràcter indiscriminat de les víctimes com per la tècnica d'involucrar en aquests actes grups considerats ultra-esquerrans.

Nosaltres no hem compartit mai la tàctica d'ETA. Se sap que el PCE, en posar en dubte que l'atemptat contra Carrero Blanco fos obra d'ETA, va marcar, però, la seva desaprovació del terrorisme. Però en aquest cas tots els observadors aprecien que el crim de la Porta del Sol no té res de comú amb les activitats d'ETA conegudes fins ara.

la direcció del PCE sap que Blas Piñar, cap dels grups terroristes feixistes espanyols lligats a la Internacional Negra, havia anunciat fa uns mesos, en un cercle d'amics considerats per ell com afectes al règim, la seva voluntat d'organitzar un atemptat d'aquesta mena per tal de provocar una reacció antidemocràtica i anticomunista, encara -varen ser les seves paraules- que per a fer-ho calgués transformar en víctimes quatre o cinc dels seus partidaris. Per això el desbaratat intent d'involucrar el PCE en el crim de la cafeteria "Rolando" al qual es presta el policia Sainz, mostra una d'aquestes dues coses: o que l'esmentat Sainz és, com ho són altres membres de la BPS, un dels components dels grups feixistes de Blas Piñar i pretén desviar els encercaments policials dels veritables responsables del crim,o que l'Arias Navarro intenta utilitzar l'esmentat crim per a frenar l'irresistible moviment cap a un canvi democràtic sense violències i impedir la convergència que, per a aquest fi, s'està realitzant i que va des del PCE fins a la que és coneguda com a dreta civilitzada. Aquestes dues hipòtesis poden fins i tot coincidir. El mètode que s'empra en aquest cas és semblant al de l'emissió de Televisió en la qual, amb el mateix llenguatge dels anys quaranta, s'intenta desacreditar la Junta Democràtica d'Espanya tot presentantme a mi com un criminal i al senyor Calvo Serer com algú que ha patit transtorns mentals.

Haig de declarar que cap de les persones empresonades segons la llista del policia Sainz no pertany al PCE i que les declaracions que els atribueixen poden molt bé ser falses o haver estat arrencades per les tortures en les quals en Sainz és un conegut especialista.

Interessa fer notar que mentre el govern parla demagògicament de democratització, permet als grups ultra-feixistes actuar amb tota impunitat i manifassejar una gran part dels membres de la BPS. Alhora, no solament rebutja les apressants demandes d'amnistia de diversos sectors populars, de l'Església espanyola i ara fins i tot del Parlament Europeu, sinó que manté a la presó Simón Sánchez Montero, Romero Marín, Fernández Inguanzo, Marcelino Camacho i els seus companys de Comissions Obreres i molts altres antifranquistes, sense cap fonament, com a veritables ostatges exposats a tots els perills d'aquesta condició.

L'opinió pública espanyola i mundial condemna la política de l'actual règim i no concedeix cap fonament a les invencions provocadores de la BPS.

La línia del PCE és prou coneguda i no té res a veure amb els mètodes terroristes. Per això la provocació que s'intenta naufragarà. Es tracta d'una temptativa més d'impedir la convergència nacional necessària per a realitzar un canvi democràtic sense violències, convergència que és personificada cada cop més per la Junta Democràtica d'Espanya.

Editorial

(continuació)

reivindicatives juguen una funció determinant les contradiccions, els problemes, la història de lluita concrets de cada empresa. També els terminis legals de la negociació. La influència d'unes lluites en altres, els diversos graus de solidaritat, la informació que en dóna la premsa, la tensió que creen les accions, provoquen, ja en el moment de l'acció, una primera forma, parcial, de "coordinació", de COINCIDÈNCIA en les plataformes, en les formes de lluita. La coincidència en el temps, tan important, no pot venir del fet que l'avantguarda vulgui "avançar" o "retardar" tal acció o tal altra; no pot venir de cap esforç de "convocatòria" des de fora de les lluites. Tampoc de la simple constatació de "com fóra bo que tots coincidíssim". Només serà un fet aquesta coincidència EN EL TEMPS quan la coincidència POLÍTICA s'obri pas (i això ja passa en cert grau) a través de les lluites reivindicatives , no després. La SOLIDARITAT és un element molt important d'aquesta "coincidència política". Un altre ho és la capacitat per a introduir les exigències polítiques de cada moment, com és ara, juntament amb la reivindicació de les llibertats polítiques i sindicals, concretar-la en la lluita per la llibertat dels 17, en la canpanya pro AMNISTIA de Justícia i Pau, en l'explicació i difusió de què significi fiquen l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA.

El metall a l'avantguarda

En aquests moments conflueixen en el metall dos processos de lluita. D'una banda els convenis de les grans empreses; d'una altra, els convenis comarcals del Baix Llobregat, de Sabadell, de Manresa i el provincial de Barcelona. CAL FER CONVERGIR AQUESTES ACCIONS.

Pel que fa a les grans empreses ocupa un lloc destacat la lluita pel conveni de SEAT. Per la significació de la SEAT, per les seves dimensions, per l'historial de lluita dels treballadors d'aquesta fàbrica, pel seu paper de dirigent col.lectiu de la classe obrera de Barcelona. Constitueixen un important punt de partença les assemblees de milers de treballadors, la plataforma avalada per la discussió i la firma de la gran majoria dels obrers, els primers -i importants- ATURS per tal d'exigir que es negocií a partir de la plataforma obrera i amb els autèntics representants elegits als tallers (no pas amb un jurat que no té cap representativitat). I ja ara, des de tot arreu, cal seguir el seu desenvolupament: des de les fàbriques, des dels barris on viuen els 25.000 treballadors de la SEAT.

Juntament a les accions de SEAT, en major o menor grau de mobilització i pels seus convenis d'empresa, es situen les d'OLIVETTI, MOTOR IBÉRICA, PEGASO, MACOSA, AISCONDEL..., com també les importants accions dels treballadors de ROSELSON, IBERIA RADIO, les dels d'empreses del Baix Llobregat, Manresa i Sabadell, en les quals lliguen els seus problemes particulars amb els dels convenis comarcals.

Cap a una gran batalla

En relació amb el conveni provincial, després del LAUDE, després d'haver-lo denunciat la Unió de Tècnics i Treballadors provincial i com a continuació del procés de mobilització fet al voltant dels 11 punts aprovats en una assemblea de càrrecs sindicals, com també dels 18 de la mateixa UTT, ara tenim la possibilitat d'una gran mobilització si aconseguim enllaçar aquesta denúncia de la UTT amb una gran denúncia de masses. En aquest sentit són essencials les formes de coordinació de les lluites, l'impuls d'accions concretes pels objectius comuns, conscientment unificadors, que es poden desenvolupar a partir d'assemblees als locals de la CNS, a través dels organismes d'aquesta, pressionats per la mobilització obrera i amb el seu suport, a partir del paper que poden jugar -que de fet ja estan jugant- alguns homes de la CNS. Paper que no ens ha de preocupar, ans l'hem d'estimular. Perquè la CNS, com a òrgan de l'estat feixista, ja és un cadàver, i això obliga els qui volen fer política a pujar al carro del moviment obrer, on poden ser molt útils, o a ésser escombrats per aquest.

Les múltiples assemblees d'empresa que es fan als locals sindicals -locals que els treballadors han de considerar com a PROPIS- s'han de transformar en centres d'aglutinament i de solidaritat amb altres empreses. Cal desenvolupar també les formes de coordinació pública, com més legal millor, dels treballadors dels tallers metal.lúrgics de cada barri i dels qui hi viuen.

Cal fer una especial atenció a les assemblees d'UTT locals, comarcals, provincials; a les assemblees conjuntes de les UTT de tota la "província" (uns 700 càrrecs sindicals) i, sobretot, a l'ASSEMBLEA GENERAL DE CÀRRECS SINDICALS DEL METALL (uns 15.000) la possibilitat de la qual està plantejada públicament. Una assemblea així pot fer i decidir moltes coses. Pot ser un instrument de coordinació i direcció de la lluita, de primera magnitud. Precisament per això no es tracta solament de "demanar-la", i menys encara d'esperar que la convoquin, sinó de treballar des de les fàbriques i els barris per fer-la realitat.

Es tracta de ser conscients de les importants forces de què disposa el moviment obrer per a aquesta gran batalla dels metal.lúrgics de la "província" de Barcelona. D'una banda totes les lluites en marxa; d'una altra tota la mobilització dels darrers mesos. Endemés, el paper d'avantguarda que està jugant la UTT de Cornellà, tan lligada a la recent VAGA GENERAL de la comarca. I al costat d'aquesta, al costat dels càrrecs sindicals amb els quals ja es té relació,"amb els quals hom compta" a Barcelona, Badalona, el Baix Llobregat, Sabadell, Manresa..., CAL COMPTAR també amb els centenars, milers, d'enllaços i jurats metal.lúrgics als quals hem d'arribar amb la nostra orientació i el nostre ajut.

Es possible alhora, precisament ara, promoure un procés de noves eleccions allà on els càrrecs sindicals són traïdors o vacil.lants i on els quadres obrers comprenen la necessitat de prendre públicament la representació dels seus companys. S'ha d'aconseguir també l'elecció d'àmplies delegacions i l'exigència del seu reconeixement per les empreses com a negociadors, com a interlocutors. Ambdues coses tendeixen a la configuració del SINDICAT OBRER a la pràctica i creen òrgans de masses per a la COORDINACIÓ i DIRECCIÓ PÚBLIQUES de la lluita.

Les grans empreses

Es molt important el paper que en aquest procés de lluita pel conveni provincial poden jugar les grans empreses, la SEAT en primer lloc. Per a això cal que a les reivindicacions de cada empresa gran s'incorporin conscientment els objectius del conveni provincial com objectius a conquerir alhora que els de l'empresa. Cal introduir a les accions en marxa el tema del conveni provincial, enviar delegacions de treballadors i càrrecs sindicals, de delegats obrers, a totes les assemblees que es facin al "sindicat" o a qualsevol altre local públic.

Aquesta lluita del metall serà novament ocasió perquè brollin múltiples iniciatives, perquè es manifesti la capacitat de les masses. La situació de lluita al metall pot contribuir en les properes setmanes a un gran impuls de tota la mobilització de masses en exigència de totes les reivindicacions; pot ser un element decisiu en la gran ofensiva de masses contra l'encariment, en la gran ofensiva de tot el poble PER LA LLIBERTAT!

La gravetat de la situació econòmica

Información Comercial Española, òrgan del Ministeri de Comerç, escriu que l'economia espanyola, com la mundial, pateix la seva crisi més dura i difícil des de la II guerra mundial. Tots els estudis i enquestes coincideixen a assenyalar les negres perspectives econòmiques i el seu empitjorament els mesos a venir.

Només cal dir que a l'agost s'ha accelerat el procés contractiu de l'activitat industrial en general, però més intensament pel que fa als béns de consum. Per setè mes consecutiu afecta també els béns d'inversió i arriba al nivell més baix des del maig de 1971. Les expectatives sobre la tendència de la producció estan per dessota del "nivell zero", al qual s'ha arribat només en rares ocasions, i les de la inversió a la indústria per al tercer trimestre acusen un empitjorament molt intens i es situen al nivell més baix dels dos últims anys. La demanda ha experimentat un brusc descens. S'ha produït una forta contracció de la cartera de comandes, un augment dels "stocks" i situacions crítiques a nombroses empreses. El camp ha entrat també en crisi, sobretot el sector hortofrutícola, alguns tipus de carn i altres articles. La pesca també experimenta els efectes de la crisi.

A Catalunya, els cinc sectors industrials bàsics (automòbil, electrodomèstics, màquines-eines i béns d'equip, construcció i tèxtil) estan seriosament amenaçats per la crisi. Baixa la producció. Es redueixen les hores extraordinàries i, en alguns casos, es suprimeixen del tot. Es corre el perill que l'ona recessiva s'estengui a les indústries connexes.

La "guerra comercial" crea obstacles a les nostres exportacions, que resulten insalvables per la manca d'autoritat del govern Arias. El dèficit comercial és el doble del de l'any passat. Al juliol les nostres exportacions cobrien només el 32 per 100 de les importacions. El dèficit de 300.000 milions de pessetes, el doble de l'any anterior, només en part és conseqüència de les importacions de petroli, ja que hi influeix considerablement la importació de sucre, blat de moro, llet, ordi, etc., productes que, si no es portés una política anticamperola, fins i tot podrien exportar-se.

La situació de crisi al sector industrial va acompanyada d'idèntic fenomen en el sistema financer i en l'esfera del crèdit, la qual cosa agreuja el procés de crisi de tota l'economia. L'increment dels crèdits concedits per la banca privada en el període gener-juliol representa un ritme anual del 32,79 %, superior al 24 % fixat per Hisenda. Malgrat això, com passa sempre en els períodes inicials de la crisi, les empreses experimenten una acusada manca de liquiditat dineària, raó per la qual s'arriben a pagar interessos del 30 % a les "financeres". Les empreses més perjudicades són les petites i les mitjanes, no vinculades a la Banca, i són les que pateixen el major nombre de fallides i suspensions de pagaments.

L'esdeveniment econòmic que ha produït un impacte més gran darrerament ha estat la forta caiguda de la Borsa. L'índex general ponderat que a l'abril havia assolit a Madrid la cota màxima de 121,03 (31-XII-73 = 100) es situava el 3 de setembre a 107,72 i queia estrepitosament fins a 92,29 el 24 de setembre. En el reduït nombre de sessions del setembre l'índex ponderat ha perdut 15,43 enters i, en relació amb la cota màxima, 28,74 punts. Per trobar una davallada tan brusca caldria retrotraure's alguns anys enrera. Certs valors han baixat a nivells de fa 10-15 anys.

La caiguda vertical de la Borsa reflecteix sens dubte la situació de crisi econòmica i creditícia que l'economia espanyola i la mundial travessen. Reflecteix l'empitjorament de les perspectives futures i els complexos problemes de la pròpia Borsa i, sobretot, les repercussions de l'actual situació política i social. N'hi ha prou amb fixar-se que el daltabaix de la Borsa al setembre s'inicia precisament tot just després de l'anunci de la reassumpció de les funcions de cap de l'Estat per en Franco, la qual cosa significa que sectors importants del capitalisme monopolista espanyol i inversors a la Borsa han acollit amb pregon malestar i inquietud aquesta reassumpció de poders que, ben lluny d'aclarir l'horitzó polític i social, l'ha fet esdevenir més fosc.

No disposem d'espai per a analitzar les causes que engendren aquesta situació. Assenyalem únicament que la contradicció fonamental entre el caràcter social de la producció i l'apropiació per uns pocs dels fruits de l'esforç comú és a la base de la situació de crisi que s'inicia. Es clar que les estructures monopolistes i les socio-polítiques de caràcter feixista són un llast que obstaculitza, en major grau que en altres països, la solució dels problemes econòmics. La política inflacionista, que creix al ritme anual de prop d'un 16% segons els índexs oficials -que no responen a la realitat per massa baixos-, només pot fer que aguditzar els problemes.

La lluita contra l'encariment de la vida constitueix un dels factors més importants per a agrupar les més àmplies masses de la població, ja que respon als seus interessos generals. Però, en augmentar l'atur, cal desplegar una gran activitat per la defensa dels llocs de treball, per impedir els acomiadaments, per una assegurança d'atur que cobreixi les necessitats de la família. Els treballadors no han de pagar les conseqüències d'una política antisocial en l'elaboració de la qual no han participat i no hi tenen cap responsabilitat. Les dificultats econòmiques d'empresaris i capes mitjanes, que el règim franquista no pot solucionar, crea una base de coincidència per a plantejar una alternativa de reivindicacions comunes. La lluita contra l'encariment de la vida, per millores substancials de salaris i en defensa dels llocs de treball constitueix alhora una de les armes més poderoses per a mitigar l'aprofundiment de la crisi i anar promocionant la seva superació. La continuada inflació, juntament amb la crisi econòmica que s'ha encetat, l'atur que es desfermarà i la supressió d'hores extraordinàries, poden esdevenir, a través de l'acció, una seriosa força de canvi.

Acaba de sortir:

Amb documents del II Ple del C.C. del PSUC: Comunicat, crida al poble de Catalunya, informe del C.E. i resum del 1r punt per Gregori López Raimundo.

La cerimònia de la confusió

Mai sota el franquisme les forces que són al poder havien arribat a una confusió tan gran com l'actual.

En l'editorial del número anterior de TREBALL dèiem: "La descomposició del règim ha arribat a la seva cota màxima. Ara la crisi del sistema ja no s'aguditza ni s'accelera, sinó que dóna voltes en rodó tot esperant el cop de gràcia".

Quan, després del cop d'estat de palau de l'Arias i el contra-cop de la camarilla, després dels rumors i contra-rumors de canvis ministerials, l'Arias va fer les seves declaracions el 10 de setembre, semblava barrar decididament el pas a l'ultra-dreta, tot confirmant l'oberturisme de la premsa i arraconant el Movimiento (amb les ires de l'Utrera).

Precisament en aquelles circumstàncies es produeix l'atemptat del carrer del Correo, que interfereix de nou la línia oberturista de l'Arias. Els ultres intenten tot seguit aprofitar l'avinentesa per llençar un clima de por i d'incitació a la repressió, de fre a l'obertura. La primera reacció del govern és de no cedir a aquestes pressions i anul.lar els actes del 1er.d'octubre per impedir manifestacions ultres.

Però pocs dies després la detenció de 9 persones acusades de pertànyer al PCE i de complicitat amb ETA, tot relacionant-les, sense cap prova, amb l'atemptat, introdueix nous elements confusos. És evident que la temptativa calumniosa i indigna d'involucrar el Partit Comunista en actes de terrorisme és una maniobra tendent a aïllar-nos i a fer naufragar tot pacte polític on participem els comunistes i, en particular, la Junta Democràtica d'Espanya. Des d'aquest punt de vista, la maniobra afavoreix totes les fraccions franquistes, ultres i no ultres. Però també és evident que hipoteca la independència de l'Arias respecte als ultres, i situa el cap del govern en una posició incòmoda i difícil. Recolzar en maniobres tan grolleres és un càlcul massa arriscat dintre de la lògica oberturista. No és casual que el diari YA (lligat a un sector del govern) afirmés el 24 de setembre que els detinguts no pertanyen a la "branca carrillista" del Partit Comunista. En certs ambients madrilenys lligats a la mateixa administració hi ha signes d'irritació per la magnitud de la roda de molí amb la qual es pretén fer combregar l'opinió. ¿No és possible, fins i tot, que la maniobra propagandística d'involucrar ETA i el PCE en l'atemptat hagi estat empresa per la policia, o una part d'aquesta, en contra de la voluntat del govern i de l'Arias?

Tot aquest garbuix d'episodis confirma la nostra apreciació segons la qual la crisi del sistema "dóna voltes en rodó".

La pseudo-ofensiva pseudo-oberturista que l'Arias semblava imposar arran de les seves declaracions tenia a Catalunya una plasmació particular per obra i gràcia del governador civil de Barcelona, en Martín Villa. Amb les seves invitacions al diàleg amb els degans dels Col.legis Professionals, els presidents de les Associacions de Veïns, alguns empresaris representatius, l'Església, etc., en Martín Villa intentava imposar un nou estil, establir uns ponts de diàleg amb algunes de les forces vives que podrien trobar-se interessades per una sortida oberturista, tot limitant alhora l'excessiu democratisme d'alguns. Aquests cants de sirena no han captivat ningú. En Martín Villa entrava amb mal peu degut a la història de l'Entitat Municipal Metropolitana. Per acabar-ho d'aclarir, prohibia pels mateixos dies la Setmana de la Joventut de Gràcia, l'assemblea oberta de veïns del Districte V i la manifestació de Cornellà per a accelerar les obres del riu.

La lliçó de tot això és que la dictadura es troba entre l'espasa i la paret. Els ultres ni fan ni deixen fer. No fan perquè no tenen cap política que pugui resoldre cap dels problemes plantejats; i perquè no tenen força per a fer: només en tenen per a no deixar fer. El grup Arias no pot avançar, perquè hauria d'anul.lar els ultres i només ho pot fer amb el suport de forces democràtiques. I ¿quines forces democràtiques s'arriscaran a embrutar-se les mans amb una operació així?

(Un signe dels temps estranys en què vivim és que el propi govern hagi de conspirar a l'ombra, enviant emissaris a entrevistar-se amb gent de l'oposició de dreta i esquerra. El país oficial està tan divorciat del país real que el propi govern ha d'actuar al marge del país oficial!).

Els comunistes no ens cansarem de repetir-ho: la situació exigeix una ruptura clara, un canvi democràtic. I la clau del canvi està en mans de les masses populars, que són les que poden donar el "cop de gràcia" que trenqui aquest nus gordià inextricable i escombri d'una vegada tanta brutícia.

1er aniversari del cop feixista

Manifestació pro-Xile

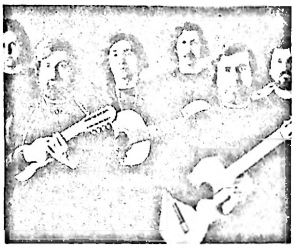

Els dies 20 i 21 proppassats es produïa a Barcelona la més massiva manifestació de solidaritat democràtica amb el poble xilè... amb tots els requisits legals i al Palau Blaugrana!

El conjunt dels Quilapayun va fer 2 actuacions davant d'unes 4.000 persones cada nit. La nit del 21 una massa considerable de gent va quedar-se fora per manca d'entrades. La Policia Armada no va faltar a la cita, amb cascs i tot, i es va guanyar xiulada i bronca. La seva inutilitat fou total perquè el públic es va comportar responsablement, alhora que amb un entusiasme desbordant. Cada al.lusió a la llibertat, a la Unitat Popular, a Allende, a Víctor Jara, al Che, era seguida d'una o altra manifestació de simpatia.

Per als qui ho hagin viscut serà difícil oblidar l'emoció de l'acte, així com l'espectacle increïble -sota un règim feixista- i fascinant de 4.000 persones cantant dempeus, amb veu eixordadora: "EL PUEBLO UNIDO JAMÁS SERÁ VENCIDO!!"

La nota dominant de l'actuació de l'esplèndid conjunt, ultra la seva qualitat musical, fou la serenitat amb la qual van representar un poble momentàniament derrotat però segur i confiat en el futur.

Un èxit dels Quilapayun, del poble xilè, d'Agermanament (entitat patrocinadora)... i del Barça, que va oferir el local. Un gran acte de solidaritat internacionalista.

Corresponsal.

(Com és sabut, la seva actuació a Madrid ha estat prohibida. A la TVE han estat víctimes d'una manipulació: se'ls ha presentat com un conjunt "llatinoamericà" sense dir que és xilè; se'ls ha retallat el programa i se'ls ha posat en pèssimes condicions acústiques.)

Aconseguir centenars de milers de signatures per l'amnistia

La campanya suscitada per Justícia i Pau a tot el territori espanyol a favor de l'AMNISTIA i dels DRETS HUMANS és avui un dels punts crucials en la situació política i social del nostre país.

Les recents Segones Jornades Nacionals de Justícia i Pau celebrades a mitjan setembre en l'acollidor recinte de l'Abadia de Montserrat, han constituït una extraordinària aportació a l'impuls de la Campanya pro Amnistia.

El document que han fet públic planteja l'exigència "del necessari canvi estructural en l'ordre econòmic, cultural, polític i religiós del país en la línia d'UNA PROFUNDA DEMOCRATITZACIÓ, CONVERGENT AMB TOTES LES ACCIONS QUE S'ESFORCEN PER AQUEST CANVI". Reclama la separació de l'Església i de l'Estat i la derogació del Concordat. Es pronuncia vigorosament per "la defensa pràctica al nostre territori de tots els drets humans i principalment del DRET D'ASSOCIACIÓ, DE REUNIÓ, D'EXPRESSIÓ, DE VAGA, DE PLENA LLIBERTAT SINDICAL; LA LLIBERTAT JURÍDICA DE LA DONA EN TOTS ELS ORDRES; LA JUSTA LLIBERTAT DELS DIVERSOS POBLES DE L'ESTAT ESPANYOL, DINS DEL RESPECTE A LA LLENGUA I A LA CULTURA I A UNA ORDENACIÓ JURÍDICA D'ACORD AMB LLUR REALITAT; LA SUPRESSIÓ DE LA PENA DE MORT I LA LEGALITAT DE L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA." Finalment insisteix amb renovellada convicció en la demanda d'AMNISTIA i en el RECONEIXEMENT JURÍDIC DELS DRETS HUMANS. Cal destacar el suport que el cardenal Jubany va donar, amb la seva presència, a les Jornades.

El document de Justícia i Pau ha trobat un ampli ressò a la premsa diària i a les revistes (Diario de Barcelona va publicar un "delantal del Brusi" dedicat a l'amnistia) i ha tret a debat públic la urgent necessitat de l'AMNISTIA, trencant el silenci que sobre aquesta qüestió transcendental han vingut imposant els enemics de la reconciliació nacional, els qui, com en Blas Piñar i "Jerjes", alcen encara la bandera de la guerra civil i proclamen que "la guerra no s'ha acabat".

El document de Justícia i Pau constitueix una crida greu a la responsabilitat individual i col.lectiva, un toc d'atenció a tots els qui desitgem una solució pacífica i democràtica als problemes aguts engendrats per la dictadura franquista, a tots els qui tenim un sentit de dignitat humana. Entre les moltes adhesions que el document de Justícia i Pau suscita, sobresurt la carta de vuit destacades personalitats de la vida política catalana, representants de les més diverses opinions polítiques democràtiques, que la premsa ha donat a conèixer i que reproduïm en aquestes pàgines. Els autèntics representants de la Catalunya democràtica inviten tots els catalans a signar la petició d'amnistia. Els Col.legis Professionals, les associacions de veïns, parròquies, artistes i obrers, homes i dones de les nostres ciutats i pobles signen aquesta demanda. CAL ASSENYALAR, PERÒ, QUE ENCARA LA CAMPANYA DE RECOLLIDA DE SIGNATURES PER L'AMNISTIA NO HA ASSOLIT L'AMPLITUD I EL VOLUM NECESSARIS I POSSIBLES. Les 130.000 signatures recollides ja a tot Espanya s'han de multiplicar, cal superar els temors que encara hi ha, cal posar en peu una ofensiva de masses per l'amnistia, audaç i pública.

El fet que l'Assemblea Consultiva Europea hagi sol.licitat també, en nom dels 17 països que la composen, l'amnistia per als presos polítics al govern franquista, afegeix una nova dimensió a la campanya de recollida de signatures.

Els comunistes hem d'estar, a tot arreu, al cap del combat per la recollida de signatures, com a organitzadors i animadors de la campanya, fent que centenars de milers de catalans comprenguin l'abast d'aquesta iniciativa. A les fàbriques i tallers, a la Universitat i altres centres d'estudi, a les barriades, als organismes i col.legis professionals, als centres socials, culturals i esportius, a les esglésies, als mercats, pels carrers, casa per casa, persona per persona, OBERTAMENT, PÚBLICAMENT, AMB AUDÀCIA, AMB DECISIÓ I INICIATIVA, hem de demanar a tot arreu les signatures de tots els qui ens volten. QUE NO HI HAGI NINGÚ SENSE SIGNAR PER L'AMNISTIA!

«Justícia Democràtica» s'adhereix a la Junta

Madrid.- "Justícia Democràtica" que agrupa magistrats, fiscals i secretaris de l'Administració de Justícia, ha fet conèixer la seva adhesió a la declaració adreçada al poble espanyol per la Junta Democràtica d'Espanya el 29 de juliol de 1974.

Després de denunciar que amb el projecte de la Llei Orgànica de la Justícia es persegueix la liquidació de la independència del poder judicial, subratlla: "Ni l'equip governant es pot sufcidar políticament i donar entrada a la democràcia com a marc de la vida jurídica del país, ni es lògic ni lícit esperar d'una institució engendrada pel règim i que pretenen personificar en l'anomenat Príncep d'Espanya, que vagi a protagonitzar una solució."

"Justícia Democràtica" propicia el restabliment de les llibertats democràtiques com a punt de partença indispensable per a la sortida pacífica i no traumàtica del feixisme i expressa la seva gran satisfacció pel fet que la declaració de la Junta Democràtica d'Espanya significa l'assumpció d'un programa mínim civilitzat.

Fa la síntesi del contingut essencial dels 12 punts i conclou: "Justícia Democràtica proclama la seva adhesió als 12 punts del programa, invita els altres funcionaris i grups professionals que manifestin la mateixa adhesió. Espera de tots els grups polítics de l'oposició que superaran els seus matisos diferencials i subscriuran el programa. Confia que les forces armades comparteixin la nostra postura de magistrats independents i es neguin a fer el paper de guàrdia pretoriana de les deixalles corrompudes de la dictadura i, al contrari, assumeixin el paper civilitzat que els pertoca en una societat moderna." Per últim exhorten l'Església catòlica i les personalitats d'Espanya que reconeguin en el contingut del programa l'expressió política de les seves convicciones més íntimes.

BARCELONA

Ocupació d'un solar a la Prosperitat

El diumenge 15 de setembre hi va haver un gran festival al barri barcelòni de la Prosperitat. Organitzat pels veïns i protagonitzat per ells. Dues mil persones escoltaren i corejaren cançons sobre el barri i els seus problemes. Hi va haver "gymkana" i xocolatada per als infants. Amb gran gatzara es va inaugurar simbòlicament el primer jardí públic del barri. Es van poser uns bancs, un arbre i força plantes.

Això es va fer en un solar, ocupat aquest dia pels veïns, que està previst per a zona verda... des del 1957! Aquest era el motiu de la festa: exigir a l'Ajuntament que es faci el jardí. Aquesta exigència es va decidir en una assemblea que va cloure el festival i en la qual es varen discutir tots -i són una pila- els problemes del barri.

Aquests actes que veiem repetir-se, ara en un barri, ara en un altre, són accions de lluita contra el règim, accions que uneixen, que donen força per a continuar la lluita, que engresquen els més tímids, que avancen la pràctica de la democràcia.

Bona prova n'és que el festival del dia 15 va estimular una sèrie de gestions prop de les autoritats municipals que sembla que conduiran a la consecució dels jardins.

Cornellà denuncia la incúria franquista

... amb l'ai al cor, els nervis en tensió, els ulls fits en el riu...

El 20 de setembre ha fet tres anys de l'últim desbordament del Llobregat. L'aniversari ha estat a punt de complir-se amb una repetició d'allò. Tres dies abans les fortes pluges van tenir els habitants del Baix Llobregat, sobretot de Cornellà, amb l'ai al cor, els nervis en tensió, fent preparatius, els ulls fits en el riu. Es pot viure així? El malestar dels pobladors del Baix Llobregat és ben justificat, perquè la cosa té remei.

Ara el govern ha aprovat una part del projecte d'endegament del Llobregat. Ben expressiu és el que escriuen nombroses entitats de Cornellà al president del Govern: "Lamentem que hagin hagut de passar tants d'anys i ocórrer tantes desgràcies abans que aquesta aprovació s'hagi produït." En la mateixa carta els habitants de Cornellà es planyen que el terme fixat per a la realització de les obres sigui massa llarg: 42 mesos, durant els quals es pot repetir la catàstrofe.

El dia del tercer aniversari estava convocat a Cornellà un acte popular consistent en la col.locació simbòlica de la primera pedra de les obres. Aquestes coses fan por al règim i el governador civil ho va prohibir i va advertir públicament de la prohibició. Malgrat aquesta, centenars de veïns de Cornellà es varen manifestar pels carrers provistos de paraigües, impermeables i altres estris per a protegir-se de l'aigua. Se'n veien molts amb els pantalons arromangats. Va aparèixer alguna barca de goma. Cornellà no va fer cas del governador ni dels "jeeps" de la policia que hi van fer cap.

La Campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i propaganda del Partit continua fins al 31 de desembre de 1974

★ 6 milions de pessetes
★ doblar la difusió i la venda de ‹Treball› i de ‹Mundo Obrero›

Aquests són dos objectius concrets adoptats pel darrer ple del Comitè Central després d'haver discutit la ponència presentada pel company J. Comas.

Aquesta intervenció, de pròxima publicació, fa el balanç crític dels diversos resultats aconseguits fins a finals de juliol, punt de partida per a assolir les noves fites que la situació política permet i exigeix. Aquest informe defineix també la política de finances que el PSUC necessita per a fer front a les seves responsabilitats.

És el tercer document que cal tenir en compte al discutir els materials del recent ple del Comitè Central i, està clar, al moment d'adoptar el pla de treball concret de cada organització.

8 personalitats catalanes reclamen AMNISTIA, LLIBERTATS

Josep Andreu i Abelló, Pere Ardiaca i Martí, Antoni Canyelles i Balcells, Joan Colomines i Puig, Joan Cornudella i Barberà, Carles Feliu de Travy, Joan Raventós i Carner i Jordi Soler i Tura, han enviat la següent lletra a la Comissió Nacional de Justícia i Pau:

"La premsa ha donat àmplia publicitat a la declaració final de les Jornades que aqueixa Comissió ha celebrat els dies 14 i 15 últims a l'Abadia de Montserrat.

"Ens hem trobat els signants, creients i no creients i en certa manera expressió de diverses capes socials i de diferents corrents polítics catalans, i ens hem sentit completament identificats amb els plantejaments de la dita declaració: la defensa dels drets humans, de les llibertats públiques, de la igualtat jurídica de la dona, de la llibertat dels diversos pobles de l'Estat espanyol amb una ordenació jurídica d'acord amb la seva realitat, de la supressió de la pena de mort, de la legitimitat de l'objecció de consciència i de la separació de l'Església i l'Estat, com també de la conveniència d'una consulta de la voluntat popular.

"Més especialment encara, desitgem manifestar el nostre suport a la campanya de recollida de signatures a favor de l'amnistia general per als presos per motius polítics, la qual cosa es correspondria amb les manifestacions de la voluntat de democratització i, per conseqüent, de canvi, avui tan generalitzades en l'opinió pública.

"Tots són objectius al nostre entendre d'estricta justícia i absolutament necessaris, pels quals ens hem interessat sempre col.lectivament segons les possibilitats de cada moment.

"Volem manifestar a aqueixa Comissió Nacional de Justícia i Pau que, una vegada més i en la mesura de la nostra representativitat, invitem els homes i dones de Catalunya a prestar suport a les finalitats abans exposades i en primer lloc a la campanya de recollida de signatures a favor de l'amnistia general per als presos polítics."

Solidaritat amb els 67

El 27 de setembre sortien en llibertat sense fiança 6 dels 17 detinguts que encara quedaven empresonats des de la detenció de Sabadell.

Afegim més informació sobre la resposta solidària a l'entorn de la detenció dels 67, que completa la publicada a l'anterior número de TREBALL.

L'Església de Sabadell

Destaca el document signat pel vicari episcopal i els arxiprestes de la ciutat, amb data 15-IX, on es diu:

"4.- VOLEM REMARCAR l'actitud serena i cristiana que, en tot moment, mantingué la comunitat de religioses escolàpies en aquest afer, i les reaccions sensates de bastants pares de les alumnes del col.legi que no s'han escandalitzat, sinó al contrari (...).

"5.- LAMENTEM I NO ESTEM D'ACORD a) amb la falta d'un adequat ordenament jurídic que protegeixi eficaçment els drets d'associació i de reunió; b) amb l'abús de poder que ha suposat l'entrada de la força pública per registrar un col.legi religiós sense presentar per escrit el permís judicial. Així mateix, cal denunciar el registre a les cases veïnes del col.legi sense l'esmentat permís; c) amb el mal tracte de paraula a una religiosa de la comunitat i el tracte incorrecte d'obra a alguns detinguts en el moment de la detenció."

Els centres educatius

Els feixistes locals van llançar una campanya perquè els pares de les alumnes de les escolàpies retiressin les seves filles del col.legi. Alguns pares van prendre aquesta decisió. Però els directors dels altres col.legis i acadèmies de Sabadell van decidir col.lectivament no admetre cap alumna procedent de les escolàpies, en signe de solidaritat amb aquestes.

Els centres socials i associacions

Adreçat a Ràdio Sabadell, a l'Agència Cifra i a 6 diaris de Barcelona i Sabadell, diversos centres socials i associacions de veïns d'aquesta ciutat han fet públic un document en què, tot adherint-se a les 15 associacions barcelonines que van protestar per la detenció de 67 persones, denuncien: "l'atemptat contra la seguretat de les persones (...), la intromissió il.legal al convent i a les cases veïnes (...), la proscripció del dret de reunió", i exigeixen l'alliberament dels detinguts, una efectiva llibertat d'associació política i sindical, acompanyada d'una amnistia, i més llibertat d'acció per als centres i associacions.

L'església a favor del canvi democràtic

La recent reunió de la Comissió Permanent de l'Episcopat espanyol s'ha pronunciat sobre alguns problemes de l'actual situació econòmica i política i ho ha fet tot ratificant la seva postura a favor dels canvis polítics i socials que la societat espanyola reclama.

Sense pretendre en aquesta nota analitzar a fons el comunicat de la Permanent ni el document de la Comissió d'Apostolat Social titulat "Actituds cristianes davant de l'actual situació econòmica espanyola", volem destacar el pronunciament de la jerarquia de l'Església catòlica en la perspectiva democràtica. "Es indispensable -proclamen els bisbes- que sapiguem córrer el riso de la llibertat" i afirmen rotundament que "l'abús del secret en la vida econòmica afavoreix la irresponsabilitat i fins i tot la corrupció". En reclamar el dret de vaga per als treballadors, en denunciar la injusta distribució de la renda nacional, afavoreixen la justa lluita de la classe obrera per lee seves reivindicacions i llibertats.

Els bisbes es situen en el camp de l'exigència de canvis democràtics i mostren el creixent distanciament entre l'Església i la dictadura. Defineixen la llibertat no com l'anarquia sinó com "la possibilitat de discutir, oposar i presentar alternatives als projectes del poder econòmic, o de l'autoritat política". Exigeixen la participació real de tots els ciutadans en la vida pública i "eixamplar els camins ja existents o OBRIR ELS NOUS QUE CALGUIN PER AL DESENVOLUPAMENT IMMEDIAT I FUTUR DEL NOSTRE POBLE, DINS DE LA LLIBERTAT, LA JUSTICIA I LA PAU..."

La dictadura s'ha de conformar amb l'encens d'en Guerra Campos a en Franco i amb el suport -ja no unànime- de l'Hermandad Sacerdotal reunida a Cuenca.

La responsabilitat franquista en la qüestió del Sàhara

La llunyania física del Sàhara no impedeix que constitueixi una preocupació molt viva per als espanyols.

El govern franquista s'entesta a mantenir el seu domini sobre aquell territori africà. Des de l'any 1964 s'ha fet el sord a les recomanacions de l'ONU per què es descolonitzi el Sàhara sota dominació espanyola. Al mateix temps ha opsat la força de les armes als moviments dels saharaïns per la seva independència.

Ara el govern de Madrid, no podent ja resistir més les pressions internacionals, ha promès per a 1975 un referèndum per tal que la població del Sàhara atlàntic -l'anomenat espanyol- "exerceixi el seu dret a l'autodeterminació".

Què hi ha darrera d'aquesta prometença? Una maniobra per a continuar dominant el Sàhara atlàntic sota una forma neocolonialista. Són massa llaminers els jaciments de fosfats de Bu-Craa -la reserva de fosfats més gran de la Terra- i els de ferro de Río de Oro, perquè els nuclis capitalistes espanyols, ianquis i de la Krupp que els exploten renunciïn als enormes beneficis que aquesta explotació els proporciona.

No ens podem creure que el règim franquista s'avingui a reconèixer el dret del poble del Sàhara a l'autodeterminació. ¿Com podríem creure-ho si els pobles de la Península no gaudim d'aquest dret precisament perquè ens l'ha usurpat aquest règim? Coneixem prou bé els "referèndums" franquistes. El que es pretén de fer al Sàhara és una comèdia perquè les coses continuïn com ara o, a tot estirar, amb alguna mena de disfressa.

El govern franquista no vol reconèixer el dret a participar en el referèndum més que als pobladors que ell anomena "autòctons" del Sàhara. Amb això vol dir que només tindrien la paraula -i una paraula ben condicionada, per cert- els qui resten en aquell territori, que es calculen en uns 60.000, i fóra negada als 300.000 que han hagut d'abandonar-lo forçats per l'estudiada política colonialista, que ha perseguit i fet fora els grups hostils i ha procurat captar-se uns nuclis reduïts que podrien ser-li fidels.

La veritat és que el referèndum que proposa el règim pretén evitar la descolonització. Perquè el poble del Sàhara pugui decidir lliurement el seu futur és condició indispensable que les tropes espanyoles marxin del territori i que els

òrgans de poder que hi té el franquisme siguin dissolts. És a dir, primer cal descolonitzar. Es clar que això comporta resoldre els problemes que les reivindicacions del Marroc i de Mauritània presenten. Són problemes creats del colonialisme, conseqüències del repartiment del tortell que Espanya i França varen fer entre elles l'any 1912. Caldria negociar, per tant, amb el Marroc, amb Mautirània i amb Algèria també, com recomanen les resolucions de l'ONU, a fi i efecte d'aconseguir unes condicions de seguretat, de llibertat, per a l'exercici, sense pressions de cap mena, del dret d'autodeterminació per part de la població del Sàhara. I caldria comptar, assenyaladament, amb les forces d'alliberament que existeixen al Sàhara.

L'actitud franquista provoca perills greus. Les tropes espanyoles al Sàhara viuen en estat permanent de tensió, amb l'equip a punt sempre. No hi ha permisos per als soldats. Continuen els combats entre els guerrillers i les tropes espanyoles. Malgrat les darreres manifestacions del rei del Marroc, no ha desaparegut totalment el risc d'un esclat bèl·lic entre aquest estat i Espanya.

Es evident, d'altra banda, que la feblesa política del règim franquista i la seva manca de representativitat dificulten molt la negociació i propicien, en canvi, les situacions de tensió, d'enfrontament i les actitudes agressives. Un govern democràtic, un govern que fos el portaveu d'Espanya i no pes d'interessos que oprimeixen tant el Sàhara com Espanya mateixa, sí que tindria la força i el prestigi que calen per a desbrossar el camí cap a la llibertat del Sàhara.

La darrera «Piñarada»

Quan encara no ens havíem recuperat de la sorpresa de l'atemptat de Madrid, vet aquí que FUERZA NUEVA engega un violent torpedo contra l'Arias en persona. Amb la insolència feixista dels "bons temps", parla despectivament del President del Govern, el fa responsable --pel seu "oberturisme"!- del progrés de la "subversió", declara que "no podemos, después de lo que ha dicho, colaborar con usted, ni siquiera en la oposición" i amenaça amb una "legión de cadáveres" el procés democratitzador.

¿Es un simple signe de l'exasperació i aïllament d'en Blas Piñar y sus muchachos? ¿Es l'anunci públic de la voluntat d'erigir una alternativa ultra fora del govern actual? ¿Es una provocació per posar en evidència la feblesa de l'Arias davant de l'ultra-dreta?

En tot cas, posa el govern en dificultats. De moment, la revista no ha estat segrestada ni s'ha adoptat cap sanció, malgrat el to insultant de l'article. I no per "esportivitat", com ha dit algun periodista, perquè si l'Arias fos realment esportiu deixaria publicar i difondre TREBALL (fins i tot els més anticomunistes han d'admetre que som més civilitzats que don Blas) i molts altres periòdics. La veritat és que hi ha dos pesos i dues mesures, i que l'Arias no pot reprimir l'ultra-dreta sense crear-se enormes dificultats amb les seves pròpies forces.

Precisament això confirma el que diem en aquest mateix número: que l'Arias està lligat de peus i mans pels ultres, és el seu ostatge.